

М. Бояновъ

Когато се роди Исусъ

Витлеемската звезда

Въ светата нощъ, когато се роди Исусъ, небето бѣше обсипано съ милиарди лъскави звезди, които трептѣха като живи ялмази. Между тия звезди на далечния изтокъ се яви нова, невиджана дотогава звезда. Тя бѣше голѣма колкото едно малко слънце, прѣскаше силна и ярка свѣтлина, и бавно, но постоянно се движеше къмъ една посока — къмъ юдейската земя. Отъ нейния блѣсъкъ бледнѣха всички околни звезди.

Хората гледаха звездата, чудѣха ѝ се и се питаха, какво ли може да означава това небесно явление.

Звездобройцитѣ или, както ги наричаха въ Персія, вѣлхвитѣ, узнаха най-рано за чудесната звезда. Тѣ бѣха учени хора, познаваха свещенитѣ книги и умѣха да гадаятъ тайнитѣ на бъдещето. Вѣрваха, че щомъ се роди човѣкъ на свѣта, явява му се и звездата на небето.

Новото небесно свѣтило ги учуди много, но никой не можеше да отгатне, какво означава то. Най-сетне си рекоха: да прегледаме старитѣ свещени книги — може би въ тѣхъ да има речено нѣщо за тая лжчезарна звезда. Три дни и три нощи ровиха